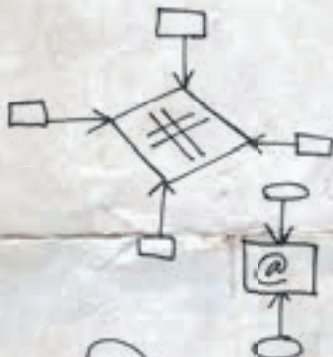
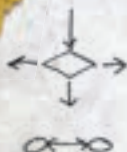
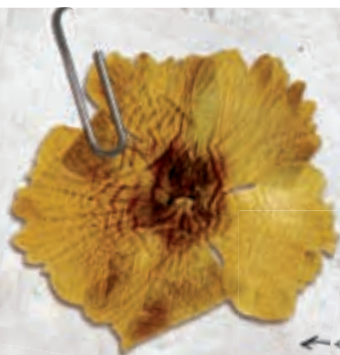

ALTIJD WEER GENADE

**DIEPDOORVOELDE WIJSHEID EN
VERONTRUSTENDE WAARHEDEN
VAN SILICON VALLEY'S
GROOTSTE DURFKAPITALISTEN**

KOONS CROOKS

INLEIDEND ESSAY DOOR ANONIEM

**VERTAALD UIT HET AMERIKAANS DOOR
GERDA BAARDMAN**

LEBOWSKI PUBLISHERS, AMSTERDAM 2016

Voor Steve DeLong

Oorspronkelijke titel: *Iterating Grace*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Farrar, Straus and Giroux, 2015

© Koons Crooks, 2015

© Vertaling uit het Amerikaans: Gerda Baardman, 2015

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, 2016

Omslagontwerp: Riesenkind, naar het ontwerp van Alex Merto

Typografie: Studio Lebowski

Belettering: Oglaya Doua

ISBN 978 90 488 3352 8

ISBN 978 90 488 3353 5 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Lieve lezer,

Wat is dit voor boekje? Wie is die Koons Crooks?

In de zomer van 2015 vielen de eerste in eigen beheer gedrukte exemplaren van *Altijd weer genade* bij een aantal sleutelfiguren in de IT op de mat. Sommige werden per koerier bezorgd, andere kwamen per post; ze waren discreet en onopvallend verpakt en de afzender was ontraceerbaar. De herkomst was niet te achterhalen. De auteur was onbekend. Maar met die 140 boekjes bracht het anonieme verhaal van Koons Crooks – een man die de publiekelijk geuite overpeinzingen en aforismen van de elite van Silicon Valley te veel ter harte had genomen, met onverwachte, ongelukkige gevolgen – de hele IT-wereld aan het twitteren. Het was, zoals Alexis Madrigal, de hoofdredacteur van *Fusion* en een van de eersten die een exemplaar kreeg, het formuleerde: ‘een perfecte manier om het moment even vast te prikken’.

Meteen wilde iedereen uitzoeken wie er achter *Altijd weer genade* zat. Het concurrentie-instinct ontwaakte en er werden algoritmen op het proza losgelaten om langs wetenschappelijke weg de auteur te achterhalen. Blogposts en eindeloze slierten commentaar wezen de ene goed verkopende, prijswinnende schrijver na de andere aan. Uiteindelijk werd men het erover eens dat hier sprake was van het topje van een groots opgezette marketing-ijsberg van een megacorporatie of een erg slimme start-up.

Geleidelijk werd echter duidelijk dat het niet meer of minder was dan een literair juweeltje, zeer zorgvuldig en perfect gepitcht, verwonderd en soms verontwaardigd; het deed ergens denken aan een eenentwintigste-eeuwse Mark Twain. Het was geschreven door een kunstenaar die zich niet bekend wilde maken en niets wilde uitleggen wat niet uit de satirische fabel zelf duidelijk werd. Zelfs wij weten nog steeds niet wie het is; alle correspondentie verliep via tussenpersonen en mailadressen onder pseudoniem. Die tussenpersonen noemen zich de ‘Vrienden van Koons’. Maar daar gaat het niet om. Waar het om gaat is dat *Altijd weer genade* nu eindelijk tegen de hele wereld kan spreken.

De redactie van FSG Originals

HOOG STIJGEN, DIEP INKEREN:
DE EXTATISCHE EXPLORATIES VAN KOONS CROOKS
DOOR ANONIEM

Mijn naam hoeft u niet te weten. Waar het om gaat: onlangs werd ik gebeld door een jongeman uit de buurt van Florence, Luca Albanese. (Zo heet hij trouwens niet echt.) Luca en ik hadden elkaar tien, elf jaar niet gesproken; hij had in onze middelbareschooltijd in het kader van een uitwisselingsprogramma een jaar bij ons thuis gewoond. Hij vertelde dat hij pas was afgestudeerd als dierenarts – blijkbaar in schrijnend contrast met de verwachtingen van zijn vader, die er altijd op had gerekend dat hij de slagerij van de familie zou overnemen – maar hij maakte meteen duidelijk dat hij het niet over koetjes en kalfjes wilde hebben. Hij had iets bijzonders meegemaakt, zei hij, en hij beschikte over ‘heel ongewoon materiaal’ waarvan hij vond dat ik het moest zien.

Luca en zijn broer hadden een rondreis door Zuid-Amerika gemaakt en in Bolivia bij het mountainbiken op een vulkaan, de Uturuncu, voor een joert een lijk gevonden, blijkbaar van een kluizenaar. De situatie en de omstandigheden waren merkwaardig – daar komen we zo op terug – maar wat hun het eerste opviel was dat de man duidelijk niet uit de omgeving afkomstig was. Hij was blank, vrij jong en helemaal naakt, al lag er wel een ordelijk stapeltje opgevouwen kleren naast hem: een cargobroek van neopreen en een versleten fleecetrui met ‘Pixelon’ op de linkerborst. In de joert lagen niet veel spullen; Luca pakte snel een paar boeken en papieren mee voordat ze weer naar beneden gingen om de autoriteiten te waarschuwen. Zijn Engels is heel middelmatig, dus hij kon het materiaal niet goed ontcijferen en het verhaal werd hem niet helemaal duidelijk, maar hij begreep er genoeg van om te besluiten dat ik – althans in zijn ogen – de aangewezen persoon was om de zaak uit te zoeken, want ik ben tenslotte docent poëzie en ik woon in San Francisco.

Een week later werd Luca's pakket bezorgd. Dit is wat ik las.

Koons Crooks was een van de onvermoeibare infanteristen van de eerste internethype die als programmeur

gestaag doorwerkte voor een hele sliert inmiddels vergeten start-ups uit de late jaren negentig: Naka, InfoSmudge, BITKIT, Popcairn. Hij was lang en gespierd, met een vierkante onderkaak, een olijfkleurige huid en dik, golvend haar dat net lang genoeg was voor een paardenstaart – en toch, hoorde ik van een paar vrienden van hem, slaagde hij er altijd in er door en door ongezonder uit te zien. Hij was, zoals een kennis het noemde, ‘de maaltijd helemaal voorbij’ en stopte onder werktijd met een zekere regelmaat iets eetbaars in zijn mond. Een collega herinnerde zich dat Crooks zo in één ochtend een hele zak garnaalengyoza uit de diepvries wegwerkte, waarbij hij zijn linkerhand als gehypnotiseerd op en neer bewoog en net zo lang op de pasteitjes sabbelde tot ze zacht genoeg waren om ze te kunnen kauwen en verteren. Af en toen hoorden ze hem heel zacht één woord mompelen: ‘Jum.’

Hij werd Pepper genoemd, een bijnaam die hij van bedrijf naar bedrijf meenam totdat niemand meer precies wist waar die vandaan kwam. (Een programmeur: ‘Ik dacht altijd dat het zoiets betekende van dat hij de boel een beetje oppepte, zeg maar.’) Hij had weinig echte vrienden, maar was erg gehecht aan zijn Berner sennenhond Smoot, die hij in Unix commandeerde.

Toen de zeepbel uiteenspatte, liet hij Smoot bij een oom in Danville achter en begon in zijn eentje door het westen

van de Verenigde Staten te rijden, natuurreservaten te bezoeken en waar hij ook kwam bij de Waffle House te eten. Het werd een periode van intensieve reflectie. Geleidelijk aan leek hij een metafysisch perspectief over de ineenstorting van de internetbubbel te ontwikkelen. In een mail aan een vroegere collega schreef hij:

*We leken wel een mierenkolonie!
Alleen [al] dat bouwen en sjouwen.
We waren altijd maar aan het
bouwen en sjouwen. We bouwden
en sjouwden het Niets.*

Een andere vriend herinnerde zich dat Crooks hem begin 2003 eens in het holst van de nacht vanuit een Waffle House in de buurt van Denver belde om de extatische ontdekking met hem te delen dat de dotcom-economie, zoals hij zei, ‘één grote mandala’ was geweest, waarmee hij doelde op de Tibetaans-boeddhistische traditie waarin kunstwerken van zand werden gemaakt om ze vervolgens weer uit te vegen.

In Silicon Valley hadden zoveel mensen zoveel gecreëerd, alleen om het daarna te zien instorten en zich af te vragen hoe echt het allemaal was geweest. Bij een heleboel IT'ers had dat alleen tot moedeloosheid en schulden geleid. Maar Crooks leek de vluchtigheid van de dotcom-economie juist fascinerend te vinden. Een

start-up was een soort spirituele oefening, realiseerde hij zich. Die ervaring wilde hij opnieuw beleven, maar dan in zijn allerzuiverste vorm. Hij wilde ‘DE ESSENTIE zonder handschoenen aanraken,’ zoals hij in de zomer van 2003 in een mail aan zijn oom schreef.

Toen verdween hij van de radar.

Over het leven van Crooks in de hooglanden van Bolivia is nog steeds weinig bekend. Het is niet duidelijk wanneer hij voor het eerst naar de vulkaan ging of hoe vaak en hoelang hij er bleef.

Hij schijnt af en toe weer in Californië te zijn opgedoken, maar daar is moeilijk bevestiging voor te vinden. Zo meldt verslaggever Nellie Bowles van *Re/code* in februari 2014 in haar reportage van een IT-feest in San Francisco dat ze daar een man had gezien die heel stil naast een mechanische stier geknield zat en het namaakdier met gesloten ogen over zijn flank aaide. Toen Bowles zich voorstelde, maakte de man zich bekend als ‘Koons’, maar weigerde zich te laten interviewen. Ik zocht Bowles op, maar ze kon niet met zekerheid zeggen of de man die met de mechanische stier communiceerde aan het signalement van Crooks voldeed.

Als je de toekomst
probeert te
verbieden
vindt die gewoon
ergens
anders
plaats.

Paul Graham

